

Joan Coromines, en una imatge dels últims anys de la seva vida. / SAÛL GORDILLO

Coromines, cent anys

Ara fa un segle va néixer Joan Coromines, el filòleg català més important de la segona meitat del segle XX. Els imponents volums que ens va llegar són el testimoni de la seva vida i de la seva obra

JOSEP FERRER I COSTA

● Doncs sí, va ser un 21 de març de 1905, sota el signe d'Àries, que va néixer Joan Coromines i Vigneaux. L'alegria a can Coromines, no exempta de temor, ja que el primer fill havia mort pocs mesos després de néixer, devia ser immensa. En aquest cas, afortunadament, la història no es va repetir i Joan Coromines fou el gran dels nou fills que va tenir el matrimoni format per l'advocat, polític i escriptor Pere Coromines i Montanya (Barcelona, 1870-Buenos Aires, 1939) i la pedagoga Celestina Vigneaux i Cibils (Girona, 1878-Barcelona, 1964).

Joan Coromines va ser sempre un estudiant brillant. Després d'acabar el batxillerat amb matrícula d'honor, es matricula alhora a la carrera de dret —segurament per satisfer els desitjos del pare, amb qui sempre tingué una sintonia molt especial— i de filologia i lletres. De fet, però, la vocació filològica del jove Coromines ja estava decidida.

Montpeller, Madrid, Zuric i París

Per culpa de les activitats polítiques clandestines en contra de la Dictadura de Primo de Rivera (1923-1930), l'any 1925 el jove Joan Coromines es veu obligat a fugir del país. El seu pare l'embarca al port de Tarragona per evitar que sigui represaliat. Joan Coromines es dirigeix cap a la Universitat de Montpeller, on entrarà en contacte amb dos professors, G. Millardet i M. Grammont, que van ser providencials per als seus estudis, ja que corregiren algunes de les mancances de la seva formació. Després d'un any torna a Catalunya i el 1928 s'instal·la a Madrid per seguir els cursos de doctorat. La seva tesi doctoral, titulada *Vocabulario aranés*, va obtenir la qualificació d'excel·lent i va ser premiat amb una beca per anar a estudiar a Zuric. El professorat i la Universitat de Zuric van deixar bocabadat el jove doctorat. Sobretot el mestratge de Jakob Jud, que Joan Coromines va considerar sempre, juntament amb Pompeu Fabra, un dels dos mestres més importants de la seva formació.